

Det gik så stærkt, da tilværelsen revnede.

Godt en måned tidligere havde Annas største problemer været hendes søns vanskeligheder og at leve sammen med en kedelig mand.

Nu stod hun og pakkede kropsdele ned i affaldsposer.

Bagefter tog hun en kold skyller, og da hun betragtede sit spejlbillede i badeværelsesspejlet, så hun til sin overraskelse ud, præcis som hun plejede. Som om intet var sket.

Men hun var ikke den samme.

Eller var hun først blevet sig selv nu? Havde alt det, der var sket, sluppet hendes virkelige jeg fri?

Det var en ubeskrivelig skræmmende tanke.

Kapitel 1

Torsdag, den 26. september

Børnepsykologen kløede sig i skægget, og tørre hudflager dalede ned på hans mørke uldtrøje. Der var kommet flere og flere skæl til under mødet, og det fik Anna til at tænke på årets første sne. Der var ikke mange måneder til nu, sommeren var gået så hurtigt – selvom den havde været så trist i forhold til året før.

“Sixten er et meget følsomt barn,” sagde psykologen og lignede en, der lige havde fået en åbenbaring.

Hun kunne se, at Magnus skar ansigt. Hendes mand skammede sig ikke over at vise, hvad han mente, og det var et af få personlighedstræk, hun stadig synes om hos ham.

“Et meget følsomt barn,” fortsatte børnepsykologen og kastede et hastigt blik ned på sine notater, inden han kiggede på dem begge efter tur over kanten af sine fedtede briller. Han havde en søvndyssende stemme. Hvad var det for en accent, han havde? Polsk eller tysk? Han var ikke meget ældre end Anna. Måske endda yngre. I hvert fald ikke mere end 40.

“Hvad kan vi gøre?” spurgte Magnus og trak langsomt hånden gennem det tykke, grånende hår.

“Tryghed. Stabilitet,” sagde psykologen, og Anna kunne mærke halsen snøre sig sammen. “Tryghed og stabilitet er utrolig vigtigt lige nu, både under udredningen og under behandlingen.”

Magnus sukkede. Anna drejede sin vielsesring, som så ofte når hun var bekymret eller presset. Nogle gange irriterede det Magnus, for de var blevet gift uden at have været ringforlovede først, og han tolkede Annas pillen ved ringen som en passivt aggressiv påmindelse om, at hun kun havde fået én ring. Men han tog fejl. I dag sad ringen blot mere løst end ellers.

“Jeg vil sige, at jeres opgave er at eliminere alle unødige forstyrrende elementer i tilværelsen,” sagde psykologen. “Det er bedst, hvis I fokuserer på at give Sixten så rolig en tilværelse som muligt. Det vil kunne gøre det lettere for ham i fremtiden, skulle jeg mene. Det kan i hvert fald virke dulmende og forhåbentlig gøre tingene nemmere for ham at håndtere.”

“Hvad mener du med unødige forstyrrende elementer?” spurgte Anna.

“Jeg mener alt det, som skaber uro.”

“Vi har ingen planer om at flytte eller blive skilt eller lave andre dumheder,” sagde Magnus, som om tanken var helt absurd. “Der er så stabilt som overhovedet muligt hjemme hos os.”

Psykologen nikkede.

“Det tror jeg gerne. Men min erfaring har vist mig, at for mange aktiviteter let kan blive for meget for en dreng som Sixten. Han kan endda have for mange relationer. Så som tingene er nu, vil jeg foreslå jer at holde jer til de samme rutiner hver dag for at undgå, at han låser fast og får anfald i uventede situationer. I det mindste under udredningen. Jeg tænker, at det ville være godt, hvis I kunne give mig et rids

over nogle af de unødige forstyrrende elementer, I har gjort op med eller holdt en pause fra, næste gang vi ses,” sagde han.

“Altså en liste over dem?” spurgte Anna.

“Ja, jeg tror, det ville være nyttigt for jer at tænke over tilværelsen og luge ud i det, der ikke er strengt nødvendigt, og som bliver for meget for Sixten. Min vurdering er, at han lige nu har mere brug for ro end stimulans. Og måske det også ville være godt for jer?”

Anna sukkede. Det var ikke godt, det her.

“Føler I jer kompetente til at tage de udfordringer på jer?” spurgte psykologen så med et strejf af noget, Anna havde en mistanke om skulle lyde som ægte indføling.

Anna tog sit engangskrus. Der lå gudskelov en sjat kaffe i bunden. Det var da altid noget.

Sixten var kun fem år, men han var begyndt at opføre sig mere og mere underligt, siden en af pædagogerne i børnehaven havde valgt at stoppe i foråret. De havde kunnet mærke det i børnehaven, personalet havde reageret på, at han trak sig væk og stort set ikke svarede, når de spurgte ham om noget, eller fik pludselige og uforklarlige anfald. Og når de afleverede ham, klyngede han sig skrigende til Anna eller Magnus.

Og så tisede han i sengen.

Psykologen skiftede stilling, og Anna så, at han havde glemt at knappe sine bukser. Hun skulle koncentrere sig for at flytte blikket, som han sad der og talte om tryghed og barnets udvikling og forældrenes støtte og foreslog de samme ting, som hun allerede havde googlet sig frem til på alle de mange forældrefora. Og som Magnus desuden havde fortalt om fra sit studie.

Psykologen sagde, at det havde været godt at gøre Sixtens bekendtskab, og han så frem til flere møder.

“Jeg er desværre ikke tilgængelig i oktober, hvor jeg underviser andetsteds, men jeg er tilbage igen i november. Kan vi mødes den 7. i den måned?”

Anna og Magnus tjekkede kalendere.

“Det kan jeg godt,” svarede Magnus, “jeg skal ikke noget særligt den dag.”

“Og jeg kan bare tage fri,” sagde Anna.

Psykologen bookede tiden til dem, og så var sessionen slut.

“Hørte du, at den idiot sagde ‘at gøre Sixtens bekendtskab?’” spurgte Magnus, så snart de satte sig ind i bilen. “Bekendtskab? Hvem siger det? Jeg synes, vi skal finde en anden.”

“Tror du, det bliver meget anderledes?” spurgte hun. “Vi har jo fået ham anbefalet.”

“Kan du ikke prøve at finde en anden?”

“Han skulle være den bedste i den her del af landet. Du kunne måske selv ringe rundt, hvis du tror, du kan finde en bedre?” sagde hun og fik et suk som svar.

Magnus læste psykologi og skulle aflevere både en stor gruppeopgave og en individuel opgave om ti dage. Han havde gjort det klart, at han var presset og optaget indtil da. Derefter ville det se anderledes ud. Som sædvanlig. Så ville han kunne hjælpe meget mere til. Men Anna vidste godt, at der ville dukke noget andet op, og så ville de skændes, og Magnus ville slå rasende ud med armene. “Men det er jo det, der sker,” ville han sige. Ligesom alle de andre gange. Det stoppede aldrig med at ske for Magnus. Andre ville sige et eller andet om dårlig planlægning, men Magnus så altid sig selv som et offer for tilfældighedernes spil.

Han spændte sikkerhedsselen, og det lød anstrengende for ham. Magnus var blevet lasket, efter at han var begyndt at studere. Han lignede en typisk 40-årig småbørnsfar, hvilket

han ikke selv lod til at bemærke, for han gjorde stadig grin med de jævnaldrende forældres forfald. Han havde engang sagt, at han var taknemmelig over, at han ikke var blevet femten år ældre på fem år ligesom de andre "tyksakker".

Anna startede bilen og kørte ham til stationen, hvor toget ind til byen holdt og ventede på perronen.

"Vi ses i aften, min skat," sagde han og gav hende et kys på munden, inden han steg ud af bilen.

Havde Magnus' læber altid føltes så livløse, eller var det kommet med tiden? Var det bare først nu, hun opdagede det? Først nu, hvor hun havde en andens læber at sammenligne med?

Hun kørte ned til det store indkøbscenter og valgte en parkeringsplads så langt væk fra hovedbygningen som muligt. Folk i den her by var vanvittig dovne og ville hellere vende om med uforrettet sag frem for at stille bilen i den fjerne ende af parkeringspladsen. Her kunne hun sidde i fred, uden at kom der nogen, hun kendte, og bankede på ruden, som om det var et enestående tilfælde, at de begge var kørt til byens eneste storcenter for at handle. "Sikke et tilfælde!" ville de udbryde og lade, som om de boede i en rigtig by og ikke i en forblæst forstad til en rigtig by. "Hvor er verden lille!" plejede de at sige, selvom kommunen var minimal i sammenligning med de fleste andre. Mange følte sig til og med tvunget til at hævde, at de boede i den store by, når nogen spurgte. Deres egen by var så anonym, at der engang havde været en notits i lokalavisen, da der i et quizprogram i fjernsynet havde været et spørgsmål om en af åsene i kommunen. Det var sigende, at ingen af deltagerne kendte svaret.

Hun hvilede panden mod rattet og lod tårene løbe. Det gjorde næsten ondt, som om tårekanalerne ikke var vant til at blive brugt.

Anna græd over Sixten, over, hvor højt hun elskede ham, over, at hun ville ønske, han havde fået lov at være en helt almindelig og skør lille dreng som alle de andre smådrengene i hans børnehave. Sådant et barn, der ikke syntes at have én eneste tanke i hovedet, men kun styrter rundt med tungen ud af halsen og grønt, selvlysende snot i to streger fra den lille næse. Hvorfor skulle lige præcis Sixten være følsom? For små drengene var det altid en forbandelse. Kunne han ikke være blevet mere som sin far?

Tårerne tørrede ind til sidst, og Anna så sig i spejlet. Hun blev som altid overrasket. Hun havde svært ved at forstå, at mennesket i spejlet var hende. Rynkerne burde ikke være der. Og hun havde fået et hårdt drag om munden, som slet ikke klædte hende. Det hvide i øjnene var rødt, og mascaraen tværet ud. Hun tog et stykke køkkenrulle, der lå i handskerummet. Det hjalp ikke meget. Hun forsøgte forgæves at komme på noget, hun kunne undskylde sig med, så kollegerne ikke sladrede unødigt.

Hvis de kun havde haft Siri, så ville det hele være meget lettere. Sixtens storesøster var to år ældre. Hun var robust og stærk og sej og gik på den skole, som lå lige ved siden af Sixtens børnehave, hvilket gjorde det noget lettere nu, hvor der var så meget bøvl med at aflevere sønnen. Siri var lige nøjagtigt sådan en pige, Anna ville ønske, at hun selv havde været, da hun var lille.

Det ville blive en svær og trist weekend. Hun var nødt til at svinge et andet menneske – og sig selv – for ikke at svinge Sixten.

Kapitel 2

Torsdag, den 26. og fredag, den 27. september

Roger kom vuggende med en bakke med shots, og kollegerne jublede og hamrede næverne i bordet på pubben. Johan følte sig pinligt ædru. Han havde været tvunget til at vente på en forsinket kundesamtale og var kommet halvanden time senere end de andre. Da havde de allerede været højlydt berusede og hilste så overstadigt på ham, at det næsten følte truende. Fyraftensøllene var som regel civiliserede, men nogle gange stak det helt af og endte i kiksede krisesamtaler. Efter alle de mange år i firmaet kendte Johan stemningen, når en tur på pubben var ved at gå galt.

“Kom nu, Johan!” råbte Roger. “Du har nogle shots at indhente. Du skal tage tre i træk.”

Det var fyraftensøl, men ikke i bogstaveligste forstand. Roger var stadig den, der bestemte. Han delte shots ud til alle i selskabet, og Johan fik sine tre.

“Jeg må hellere tage den lidt med ro,” sagde Johan, men det syntes Roger ikke. Der var noget med den bestemte mund, den kraftigt buede næse og den næsten overdrevent hvide manke, som fik Roger til at ligne en rovfugl. Og nu lignede han en, der var blevet narret af en markmus.

“Ej, men for fanden, Johan,” sagde Lena. “Hvor tit er det lige, vi går ud?”

Hun var en korthåret kvinde i 35-årsalderen, hvis ansigt bestod af mindst 70 procent pande, så resten blev presset sammen mellem panden og den uforholdsmæssigt store mund.

Sofia, en ny, bleg og lyshåret pige, som var en del af projektgruppen, sad stille og kiggede på ham. Hun mindede Johan om en lille og skrøbelig, vajende plante.

“Kom nu, for fanden,” sagde Roger. “Skid på morgendagen. Vi skal da fejre det.”

“Johan! Johan!” råbte Roger taktfast og fik de andre veteraner i firmaet med: Håkan, Pelle og Björn, som alle tre havde deres næsten ens læderjakker på, selvom der var varmt inde på pubben. De kunne være trillinger med deres tilbagestrøgne, grå hår.

“Ja, ja, én skader vel ikke,” sagde Johan og drak alle tre.

“Haps, haps, haps, nu skal vi ha’ snaps!” skreg Pelle. Ingen fornuftige mennesker skreg den slags mere, men det var gået hen over hovedet på Pelle. Roger rystede på hovedet.

“I er uforbederlige,” sagde han og smilede tilfreds. Han rejste sig og gik op til baren igen. Johan kunne se, hvordan han effektivt skubbede et andet selskab til side, som protesterede surt. Der var kun få, der elskede en fyraftensøl lige så højt som Roger, det vidste Johan, og ingen skulle spille hans tid eller stå i vejen for en god afslutning på arbejdsdagen.

Han kom tilbage med et par ølglas.

“Er det en IPA?” spurgte Björn uroligt. Han anså sig selv for at være firmaets ubetingede connaisseur.

“Selvfølgelig,” sagde Roger.

Selskabet drak hurtigt. Det var en tradition. Roger hentede en ny omgang og så en til.

Johan kunne fornemme, at Lena sad og betragtede ham. Hun havde været stille et stykke tid, og det var usædvanligt. Så tog hun en slurk af sit glas og bøjede sig frem mod ham over bordet.

“Du knalder med en eller anden,” sagde hun.

Johans kinder blev varme med det samme, og Lena kastede sig tilbage i det røde sæde og grinede.

“Jeg vidste det,” råbte hun. “Jeg vidste det! Jeg kan se det på folk. Jeg har sgu overnaturlige evner.”

Alle kiggede på Johan. Der skete et eller andet her, noget spændende.

“Du knalder med nogen!” råbte Lena igen. “Fortæl!”

“Han ser helt pinligt berørt ud,” sagde Björn.

“Stop,” sagde Johan og hadede sine kinder.

“Man kan se det i dit blik,” sagde Lena. “Og det er ikke med lille Märta! Du har en affære! Det er derfor, du er blevet kronraget og er begyndt at løbe så meget.”

“Johan ...” sagde Roger og rystede på hovedet. Men han smilede. Roger mente, at utroskab var tegn på virilitet, det lagde han ikke skjul på, især ikke i sammenhænge som den her.

Johan tog en stor slurk øl og tørrede skum af overlæben.

“Vi skal skilles,” sagde han så. “Så meget står klart nu.”

Han forventede, at nogen ville sige noget medfølelse, men alle var tavse.

“Good for you,” sagde Lena. “She’s a fucking ice queen. Og din nye stil klæder dig.”

Sofia sad og vuggede frem og tilbage, hun var tydeligt beruset.

“Du er på en eller anden måde blevet pænere,” sagde hun. “Vi har snakket om det.”

“Jeg forstår ikke, hvorfor du har ventet så længe med at tage håret af,” sagde Lena. “Det er jo blevet skidepænt.”

“Ja, ja, I har jo heldigvis ikke børn,” sagde Roger, “så der er ingen, som kommer i klemme.”

Netop det havde været en stor del af problemet, måske endda den vigtigste grund til, at ægteskabet var gået i stykker så hurtigt. De havde siddet i hver sit hjørne af sofaen og gloet Netflix, som om de gjorde plads til de børn imellem sig, som aldrig kom.

“Man har ikke levet rigtigt, før man har været igennem mindst to skilsmisser,” sagde Håkan, som havde tre ægteskaber bag sig og børn med to af sine ekskoner.

“Hvem er den nye?” spurgte Lena. “Du må fortælle noget mere.”

“Vi var ret sikre på, du ikke ville forlade Märta, før du havde mødt en ny,” sagde Sofia og grinede igen.

Han blev irriteret, for det var sandt, og det var ubehageligt at høre, hvor meget de havde talt om ham.

“Du har brug for en øl mere,” sagde Roger.

“Fortæl først,” sagde Lena.

“Det er ikke en, I kender,” sagde Johan.

“Du lyver!” udbrød Lena. “Er det hende den lille rødhårede på nabokontoret?”

“Johan har brug for en øl mere,” sagde Roger. “Men hold lige en pause, for jeg vil høre det hele.” Han gik op til baren.

“Det er ikke den rødhårede,” sagde Johan. “Hold nu op.”

“Det er i hvert fald nogen, vi kender,” sagde Lena. “Vi kan se det på dig.”

Johan gik på toilettet for at slippe for snakken. Han følte sig allerede temmelig fuld. Shotsene havde ramt ham hårdt, han svajede frem og tilbage foran det stinkende pissoir og måtte gøre sit yderste for ikke at strinte på bukserne. Han blev stående, da han havde vasket hænder. Hvad skulle han sige til de andre nu? Han havde altid forsøgt at

holde igen, når det kom til hans privatliv. Var han virkelig så let at læse?

Johan blev liggende i sengen, længe efter at han var vågnet, bange for at teste de dirrende ben. Hovedpinen var svær at definere, hver eneste del af hans kranie var i oprør. Han ville helt sikkert brække sig, så snart han rejste sig.

Til sidst vovede han at stå op og gik ned i køkkenet, som lå i rækkehusets stueetage.

Märta kiggede op fra morgenavisen med et smil, som ikke nåede øjnene. Hun havde sin kimono på, og det mørke hår var sat op i en perfekt rodet knold, som var blevet en eller anden form for helgensymbol.

“Sæt du dig ned,” sagde hun og pegede på en stol. Så rejste hun sig, gik over til kaffemaskinen og hældte en stor kop sort kaffe op. Tilbage ved bordet igen stillede hun den foran ham.

“Godmorgen, skat,” sagde hun og gav ham et kys. Det var ren rutine. Han plejede også at kysse hende om morgenen, selvom de havde besluttet at gå fra hinanden. Men han kaldte hende ikke længere skat.

“Hyggede I jer i går?” spurgte hun.

“Ja, det var vel meget hyggeligt,” sagde han og forsøgte at huske, hvad der egentlig var sket. Han havde vist ingen sorte huller, det troede han i hvert fald ikke, men det havde kun været overfladesnak. Der var intet, som var værd at genfortælle, ingen sladder, ingenting. Men han fik ondt i maven, da han kom i tanke om det, Lena havde sagt. Og at det nu var ude, at han gik i seng med en anden end Märta.

Burde han fortælle hende det? Nej, det føltes unødigt grumt. Og frem for alt ville det blive rimelig ubehageligt.

“Det bliver hyggeligt med gensynsfesten i weekenden, hva’?” sagde Märta.

Johan fik kaffen galt i halsen.

Gensynsfesten havde været en af hans mere ringe løgne. Han tørrede sig om munden og nikkede.

“Man er vel altid lidt nervøs,” sagde han.

“Årh, du er jo en anden nu,” sagde hun.

Johan svarede med et smil, som han håbede lignede taknemmelighed. Han ville aldrig være taget med til en rigtig gensynsfest, men det var et plausibelt dække. Han kunne nemt finde sine tidligere klassekammerater på Facebook og joke med, hvordan de så ud i dag, når han kom hjem. Han havde allerede tjekket et par billeder, og tiden havde ikke været nådig, så meget kunne han se. Det var underligt, at folk, som var pæne, da de var unge, tog sig så lidt af deres udseende, når de blev ældre. Hvis man blev betragtet som en af de flotte dengang, så blev det måske en del af ens selvbillede, selvom det ikke længere var sandt?

Märta forsvandt ud af køkkenet, og han sad stille og lyttede, da hun tissede, da hun børstede tænder, og da hun lavede den der mærkelige lyd for at skylle munden. Det var underligt, at han ikke skulle begynde hver morgen med at lytte til hendes morgenritual. Lydene, som blev gentaget hver dag i præcis samme rækkefølge, når morgenkaffen var drukket. Johan kunne ikke rigtigt bestemme sig for, hvordan han havde det med det. Lettet på sin vis, men han ville alligevel komme til at savne det.

Kapitel 3

Lørdag, den 28. september

Anna slog armene om Johan og trykkede sig tæt ind til hans krop. Omfavnelsen varede kun et par korte sekunder, for de var blevet enige om at være forsigtige. De kunne ikke vide, om der ville være nogen, de kendte, selvom det var temmelig usandsynligt.

“Hej, er du her?” sagde hun med påtaget overraskelse. Det lød ikke overbevisende. Alt det, hun havde lært i drama i gymnasiet, var som blæst væk.

Hans duft hang stadig i næseborene. Han lugtede svagt af sved sammen med en parfume, hun ikke kendte, men som var tung og maskulin. Parfumen var også det eneste ved ham, der var maskulint. Hun syntes, det lugtede af et forsøg på at skjule følsomheden, og det gjorde kun, at hun holdt endnu mere af ham.

Johan var usædvanlig lydhør, det var noget af det, der gjorde ham tiltrækkende. Han var på ingen måde som Magnus. Og han var i væsentlig bedre form. Han løb meget og havde fået en lidt strammere stil, siden de mødte hinanden første gang. Og det var kun et plus, at han havde raget sit tynde hår af.

De stod sådan længe, midt i receptionen, og stirrede på hinanden.

“Skal vi tage en øl?” spurgte Johan.

Skulle de tage en øl her, midt mellem folk? Hun kunne trænge til en; det havde været et helvede at komme hertil.

Anna havde taget flere omveje herud til det her hul af et hotel. Hun kunne køre hjem sammen med Johan, men hun var nødt til at tage alene herud for en sikkerheds skyld. Hun ville ikke have, at nogen skulle se hende stige ind i Johans bil. Han kunne nemmere sætte hende af et sted i nærheden, når de skulle hjem. Hun kunne bare sige, at hun havde fået et lift hjem fra byen. Det var måske knap så logisk, men hun vidste, at Magnus ville finde det mere mistænkeligt, hvis hun var kørt af sted med en mand. Det var i virkeligheden nok en unødvendig sikkerhedsforanstaltning, men hun turde ikke løbe nogen unødigt risiko, som tingene stod nu. Det var vigtigt at være forsigtig. Hvis Magnus tjekkede hendes pung, ville det være godt med en bon på en kop kaffe og nogle proteinbarer, så det i det mindste så ud, som om hun var taget hen til yogaretreatet. Men det havde ikke været let at komme herud til ødemarken bagefter. Det havde krævet flere skift med bus og uendelige strækninger ad kedelige skovveje. Selv naturen syntes deprimerende i den her del af landet, mørk og ensformig og trist.

“Ja, lad os tage en øl,” sagde hun og nikkede så overdrevent, at hun fik hår i ansigtet. Hun skubbede det til side og smilede til ham, forhåbentlig et forførende smil.

Johan bestilte to store øl. Man kunne ikke få nogen specialbryg herude, og øllen smagte, som var den blevet spædet op med vand, den der særlige tynde smag, som fik Anna til at mindes festerne på byens hotel fra sin ungdom: luciaaftener, skoleafslutninger og mørke lokaler med metalstole,

man let kunne tørre af. Og gramseri med fyre, som smagte af sprut og snus.

De koordinerede deres løgne.

“Yogaretreat, den var god,” sagde Johan.

“Det lyder lidt sværere med en gensynsfest.”

“Märta er ikke den jaloux type. Hun kan slet ikke forestille sig, at jeg kan finde på det her. Jeg tror ikke, hun tror, at jeg ville kunne holde til det,” sagde han og tav stille. “Og jeg tror ikke, hun tror, at nogen ville have lyst til mig.”

Anna kunne ikke finde på noget at sige, men smilede.

Johan var overhovedet ikke grim, men det havde han aldrig selv forstået. Han havde sådan et udseende, hvor trækkene faldt på plads med årene. Der var nogle, som fandt sig til rette i deres udseende, og sådan et menneske var Johan tilsyneladende. Skønheden blev socialdemokratisk med årene. Alle blev grå og huløjede og slidte. Hun havde heller ikke længere selv nogen følelse af, at hun skulle forholde sig til omgivelsernes blik. Hun var ligeglad med, hvor på karakterskalaen hun lå, når det kom til fyre, hun tilfældigvis sad ved siden af i toget. Det sted i livet havde hun for længst forladt, og hun savnede det ikke.

Johan havde fortalt, at han ikke havde været så populær som ung. Søde fyre, dem kunne man vel i virkeligheden først for alvor lide, når man var i 35-40-årsalderen, havde han sagt. Hun sagde, at sådan var det ikke, men han havde delvis ret. Hun ville med garanti ikke have sat pris på Johan tidligere. Nu var det en anden sag. Han var så bange for at gøre eller sige noget, hun ikke ville synes om. På en og samme tid utryg ved og overlykkelig over hendes opmærksomhed.

Hun tog hans hånd og klemte den, selvom de havde lovet hinanden at være endnu mere forsigtige i denne weekend.

“Går det godt?” spurgte Johan. Han så på hende med store øjne, han virkede bekymret.

“Lige nu og her er alt helt perfekt,” sagde hun.

Anna havde aldrig troet, at hotellet ville være fuldt booket. Hvorfor tog folk dog herud? Det var tydeligvis nogle kristne typer, for de holdt deres bibler i et fast greb. Men de virkede ikke særlig bekymrede for, hvad Herren skulle mene om deres alkoholindtag, selvom den unge, ganske nydelige præst forgæves forsøgte at formane dem til kun at tage én øl og ikke flere inden bibeltimerne. Det kunne ikke være let at være præst.

“Måske vi skulle drikke ud?” sagde Anna. “Jeg vil gerne op i seng.”

Et par midaldrende mænd i ternede skjorter begyndte at grine ved siden af dem.

Anna sukkede ad dem, men Johan blev rød i hovedet og smilede fjollet. Han drak sin øl så hurtigt, at han fik den galt i halsen, og øllet sprøjtede ud af næsen på ham.

De to mænd lo endnu højere. Anna fornemmede hans irritation, da han forsøgte at tørre øllet af overlæben med håndryggen. Hun satte glasset fra sig, selvom hun ikke havde drukket ud.

“Kom,” sagde hun, tog sine tasker og gik over mod elevatoren. Johan skyndte sig efter hende, og hun kunne høre hans sko klapre vredt i gulvet.

Rummet var så intetsigende, som kun et hotelværelse kan være. Et par snavsetblå lænestole, et hvidt bord med en stak turistbrochurer på og en gammel, men formodentlig endnu ulæst informationsfolder om hotellet.

De stillede taskerne på gulvet og begyndte hurtigt at klæde sig af. Tøjet blev vendt på vrangen og smidt på må og få rundtomkring i lænestolene og på gulvet.

Anna fnes lidt af udbulingen i Johans underbukser. Hun ville ønske, at det ville blive hårdt, beskidt, næsten voldsomt,

så ingen tanker kunne trænge ind i hendes hoved. Hun hoppede op i sengen. Men da hun kiggede på ham, bævrede underlæben, og uanset hvor meget hun kæmpede for at skubbe tankerne til side, kunne hun ikke holde tårerne tilbage. Weekenden ville blive så svær. Der var så mange forhåbninger, som ville blive knust. Hun vidste ikke, hvem hun havde dårligst samvittighed over for: Johan eller sig selv. Svigtet gjaldt dem begge. Anna måtte udslette alle sine fremtidsdrømme. De drømme, hvor hun og Johan sad i en sofa og drak vin og talte, sådan som hun engang i fortiden kunne tale med Magnus.

Johan kiggede på hende. Hun kunne se, at han misforstod hendes tårer og troede, han havde gjort noget galt.

“Nej, nej, alt er perfekt,” sagde hun og vinkede ham over til sig. “Jeg ved ikke, hvad der sker. Jeg har sådan længtes efter dig.”

Han krøb op ved siden af hende i sengen og holdt om hende. Det førte endnu et grådanfald med sig. Hvis hun havde haft en pauseknap, så havde hun trykket på den, havde stoppet op her og nu, for altid, og så ville hun have smidt fjernbetjeningen væk.

Stemningen var gået tabt, men hun ville arbejde for at få den genskabt. Hendes ustyrlige følelser skulle ikke ødelægge det her.

Hun tørrede en tåre væk og tvang sig til at le for at få stemningen til at lette.

“Det er sikkert overgangsalderen,” sagde hun og fik heldigvis Johan til at trække på smilebåndet.

Hun havde det så skidt, hadede sig selv og livet for, at hun var nødt til at gøre det, hun måtte. Men det hastede ikke. Det værste måtte vente til i morgen.

“Hvordan gik det hos børnepsykologen?” spurgte Johan og trak hende ind til sig.

Anna sukkede dybt.

“Undskyld, det var dumt af mig at spørge nu,” sagde han. “Jeg var bare lidt bekymret.”

Johan havde opbygget et forhold til hendes børn på afstand. Hun havde jo talt så meget om dem, at det var svært at undgå. Hun vidste, at barnløsheden var et traume for Johan, og nogle gange var hun bange for at tale for meget om Siri og Sixten, men hun havde spurgt, om det generede ham, og han havde sagt nej; han kunne godt lide det. Og han håbede, han snart kunne møde dem.

“Det må vi tale om en anden gang,” sagde Anna. “Lige nu vil jeg bare ligge her, mens du holder om mig.”

“Okay, det var ikke min mening at ødelægge noget.”

“Skidt med det. Vi skal bare ikke snakke mere om det nu.”

Hun sukkede af velbehag, da han trykkede hendes krop endnu tættere ind til sig. Hun ville aldrig turde afsløre hans supertalent for ham. Han ville sikkert gerne føle sig som en sexgud, det ville alle de mænd vel, som havde følt sig halvt triste i deres ungdom. Guderne skulle vide, at Anna havde mødt sin del af den slags, mens hun læste, inden Magnus. Men Johan havde et nærmest magisk talent for at give hende ro. Hun havde ikke fidus til healing og auralæsning og den slags, men når Johan rørte hende, slap hun alle spændinger. Efter kun et par sekunder følte alt anderledes.

Som nu.

Hun havde næsten ikke ænset, at hun havde haft en trykken for brystet. Den måtte have været der i flere dage, for nu kunne hun pludselig trække vejret igen, luften kunne med ét fylde hendes lunger helt ud igen. Magi. Der var ikke andre ord for det.

Ingen mand havde nogensinde formået at få hende til at føle sig så afslappet og tryk, som når han holdt om hende.

Det var næsten som første gang, hun knugede Siri og Sixten ind til sig, og den oxytocinbølge, som var så svær at beskrive, ramte hende, sammen med kærligheden og varmen, der vældede frem. I Annas tilfælde havde det været så kraftigt, at hun var blevet skrækslagen for, at noget var gået i stykker indeni, og at hun ville få en overdosis af sine egne hormoner. Hun havde bedt jordemoren om hjælp, bange for at dø, men kvinden havde bare kigget alvorligt på hende og sagt: "Velkommen til et af livets allerstørste mysterier."

"Hvad tænker du på?" spurgte Johan. Han lød nervøs. "Du virker lidt ked af det på en eller anden måde."

"Jeg tænker ikke på noget," sagde hun og krøb ind til ham i sengen. "Jeg forsøger ikke at tænke på noget overhovedet. Ud over at være her sammen med dig."

"Er du sikker?"

"Ja, jeg sværger."

De lå stille lidt. Anna måtte bide sig i læben for at holde gråden tilbage.

"Er du helt sikker på, du er okay?"

Johan opfangede altid, når noget gnavede. Han kunne næste læse hendes stilhed. Før i tiden troede Anna kun, at det var kvinder, der havde den slags evner, at det hang sammen med den hvide masse i hjernen, som var mere udviklet hos kvinder. Eller var det den grå masse? Der var i hvert fald en forskel, det havde Magnus påpeget efter et fag på grunduddannelsen.

"Er det mig? Eller var der noget hos den der psykolog?" spurgte Johan.

Både-og, tænkte hun, men vendte sig om mod ham i sengen.

"Der er bare lidt problemer med Sixten," sagde hun. "Kan du ikke bare holde lidt om mig, så lover jeg, det bliver godt igen."

“Det kan jeg godt klare.”

Anna håbede, at hun kunne tage sig sammen. Lige præcis den her nat skulle være perfekt. Det havde hun besluttet sig for. Den *skulle* blive fantastisk, med tanke på, hvad der ventede.